

JULIA BURGERS-DROST

Lichtstraal in het dal

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

‘Welja, dat kan er óók nog wel bij!’ Ceciel Nunninga werpt een boze blik op de voorbijrennende kinderen, die zo verdiept zijn in hun spel, dat ze niet schijnen te merken dat andere trottoirgebruikers zijsprongetjes moeten maken om hen te ontwijken.

En alsof dat nog niet genoeg is, trapt de hekkensluis met een vuile laars op haar gevallen tekenmap.

Ceciel bukt zich haastig om haar eigendom in veiligheid te brengen. Een paar mensen blijven staan of kijken om, uiten hun verontwaardiging, vervolgen mopperend op de hedendaagse jeugd hun weg.

Ceciels wangen zijn rood, ze heeft er een hekel aan om zo in het middelpunt van de belangstelling te staan en ze is blij als ze op dat moment de trolleybus ziet aankomen.

Een groep scholieren komt joelend naar buiten gesprongen en instinctief knelt Ceciel de map steviger onder haar arm. Niet dat de inhoud ook maar enige waarde heeft, maar toch... heel wat uurtjes werk heeft het haar wel gekost.

Ongeïnteresseerd kijkt ze, na op de eerste

de beste vrije plaats te zijn neergeploft, naar buiten. Het is goed te merken dat de zomer op z'n retour is. De terrasjes zijn verlaten, een enkele uitgezonderd. Parasols staan als wachten tussen de tafeltjes. Wanneer de door de zon verschoten kleedjes niet vastgeklemd waren, zouden ze door de wind worden meegenomen.

Geërgerd kijkt ze naar het vele straatvuil dat tegen hekjes en heggen opeen is gewaaid.

Arnhem is een aardige stad, maar soms kan ze verlangen naar Oostenrijk, waar ze een paar jaar in een kliniek werkzaam is geweest.

Naar Oostenrijk, óf naar de woonplaats van haar vriend, een kilometer of twintig van Arnhem verwijderd. Een heerlijke vakantie heeft ze bij zijn ouders doorgebracht. En al waren er af en toe best strubbelingen tussen de familieleden onderling, het was voor haar een hele ervaring te gast te zijn in een echt gezin.

Zelf heeft ze haar vader vroeg verloren en moeder was niet sterk, althans lichamelijk niet. Psychisch kon ze heel wat aan. Als meisje heeft ze voor haar longen in Oostenrijk gekuurd en uit die tijd stamt de vriendschap met een arts en zijn vrouw.

Een paar jaar terug werd duidelijk dat mevrouw Nunninga niet lang meer te leven had. Het artsenechtpaar bood onmiddellijk hun hulp aan. Ceciel en haar moeder mochten hun intrek nemen in een van de kleine bijgebouwen die bij de kliniek hoorden.

Ondanks alles heeft mevrouw Nunninga er een weliswaar korte, maar goede tijd gehad. Ceciel werkte voor halve dagen in de kliniek. Het heette dat ze verpleegster was, maar in werkelijkheid lag haar taak op een ander vlak. Ze was daar bezig waar het gediplomeerde personeel niet aan toe kwam.

Zo heeft Ceciel Paul Oldhoff leren kennen. Een jongeman die onvoorzichtig was geweest met skiën, onverantwoordelijk had gehandeld door in dikke mist een hem onbekende helling af te dalen.

Ze was de eerste die ontdekte dat Paul meer mankeerde dan een gecompliceerde breuk! Het was niet best gesteld met zijn gevoel van eigenwaarde.

Aanvankelijk liet ze zich leiden door een diep medelijden. Paul klampte zich aan haar vast. Het was koren op haar molen – het gat, de grote leegte die haar overleden moeder had achtergelaten, werd door Paul Oldhoff opge-

vuld. Meer en meer hielden ze zich aan elkaar vast.

Paul kreeg weer visie op de toekomst, dankzij haar. Ze raakte een tot nog toe onberoerde snaar in zijn ziel, zo scheen het haar toe. Dat hij jaren jonger was dan zij, deerde hen niet en tot haar opluchting accepteerden zijn ouders haar meteen. Zo niet Pauls zusters en ook de nogal bazige oma, in de wandeling O-O genoemd, afkorting van Oma Oldhoff, stak niet onder stoelen of banken dat ze Ceciël te oud voor haar kleinzoon vond.

Om Ceciëls mond speelt een glimlachje: met die wonderlijke grootmoeder is ze nu dik bevriend.

‘Doet u aan kunst, juffrouw?’

Ceciël schokt rechtop, is meteen ontwaakt uit haar dromerijen. Ze kijkt de sjofele man die naast haar is komen zitten even niet-begrijpend aan.

Met een kromme vinger wijst de reisgenoot naar de map die ze krampachtig op haar schoot vasthoudt.

‘Ik heb wel verstand van kunst!’ monkelt de man binnensmonds. ‘Maar niet van die moderne. Ik heb een zaak gehad... maar ja, de drank...’

Ceciel deinst wat achteruit, ze neemt inderdaad een walgelijke alcohollicht waar.

Ze schudt haar hoofd. 'Ach nee, eigenlijk is het niet veel bijzonders wat hierin zit... Mag ik u even lastigvallen? Ik moet er hier uit...'

Kunst... Weer in de frisse lucht snuift ze met welbehagen de herfstgeuren op. Fijn om kamers zo dicht bij het Sonsbeekpark te hebben. Kunst... was het maar waar.

Vandaag heeft ze opnieuw moeten constateren dat het wel niets met haar zal worden met deze opleiding.

Ten eerste voelt ze zich niet thuis tussen de jongeren en ten tweede kan ze niet bogen op een speciaal talent, ook al zijn de leraren niet echt ontevreden.

Zelf is ze dat echter wel.

Eenmaal in haar huurkamertje wordt de stemming er niet beter op. Een paar schemerlampen die toch anders dankzij hun zachte licht haar meteen in een mildere stemming brengen, kunnen haar vandaag niet helpen. De koelkast is niet bijgevuld en zin om ergens een hapje eten te gaan halen heeft Ceciel ook niet.

Ze schuift met haar jas nog aan op een stoel in de eethoek. Een foto van Paul trekt ze naar

zich toe. Een blijde glimlach om de gevoelige mond, warrig blond haar, quasi-nonchalant maar peperduur gekleed. Dat is Paul!

Waarom voelt ze zich opeens zo erg oud vergeleken bij hem?

Ze tracht zich te spiegelen in het glas van de foto. Zonder zichzelf duidelijk te kunnen zien, weet ze ook zo wel dat er kraaienpootjes om haar ogen zitten, een bitter trekje om haar mond.

Omdat ze nogal klein en tenger is, schat men haar jonger dan de dertig jaren die ze toch werkelijk telt.

Ze schuift de foto opzij, trekt haar map naar zich toe en knoopt de sluitingen los. Het lijntje om haar mond wordt dieper, kritisch bestuderen de bruine ogen ieder getekend detail. Het perspectief klopt niet, de kleuren zijn slecht gekozen.

Een klop op de deur doet haar verschrikt omzien.

‘Telefoon voor u!’ roept de schelle stem van haar hospita.

Zuchtend komt Ceciel overeind, knikt naar de vrouw die haar voor laat gaan. Ze weet al wat er gezegd gaat worden.

‘Gaat u uw gang maar, juffrouw. Ik loop

moeilijk, weet u. Het weer deugt niet, te nat, te koud...'

Ceciel knikt, met gemak wipt ze de steile treden af; achter haar hompelt al mopperend de hospita.

'Dat duurt onhebbelijk lang. Zeg maar niets, kind, ik reken vanavond op je met het eten. Zeg me hoe laat je klaar kunt zijn, dan stuur ik een taxi!'

Ceciel slikt een opborrelende lach in. O-O!

'U commandeert maar... wie zegt dat ik tijd heb of zin!' plaagt ze goedmoedig.

Een knorrend geluid aan de andere kant van de lijn moet voor een lach doorgaan.

'Draai er niet omheen, je zit daar toch maar te kniezen in dat saaie hok en ik zit hier door iedereen verlaten.'

De familie Oldhoff heeft haar nog zo gewaar-schuwd niet al te veel in te gaan op oma's wenssen.

'Het eind is zoek, denk erom, Ceciel! We zijn min of meer allen moeders gewillige slaven!'

Dat was het advies van Pauls vader, Marius Oldhoff. Maar Ceciel heeft een zwak voor de oude dame. Ze houdt van de sfeer die ze om zich heen weet te creëren. Ouderwetse dis-

tinctie gepaard met moderne geldingsdrang.

‘Ik heb mijn jas nog aan, laat die taxi maar zitten...’ zegt Ceciel berustend.

‘Die taxi komt er al aan!’ reageert oma lachend, om vervolgens abrupt de verbinding te verbreken.

De hospita heeft ongegeneerd meegeluis-
terd.

‘Doet u boven wel de lichten uit, juffrouw? Ik hou niet van verspilling, ziet u!’

Ceciel knikt, ze voelt de ogen van de vrouw in haar rug prikken als ze de trap weer opklimt.

Bij haar kamer blijft ze even staan, ze klemt de deurkruk een ogenblik stijf vast. Dat mag niet, dat is fout. Ze is verkeerd bezig. Ze ergert zich aan kleinigheden, aan de stereotiepe uitlatingen van de hospita, de bekrompenheid van de sombere huurkamer, zelfs de triestheid van de naderende herfst beïnvloedt haar. Waar is haar beroemde gelijkmatigheid gebleven?

‘Kom Ciel, zet ’m op!’ mompelt ze tegen zichzelf. Even een kam door het korte haar, ’n vleugje lavendel achter haar oren. Geen make-up, omwille van O-O.

Ceciel schuift haar tekenmap onder het divanbed.

Aan de kant met dat ding, anders ergert ze zich na thuiskomst meteen weer! Wacht, een fleurige sjaal ontbreekt nog. De oude dame mag dan opmaaktoestanden haten, ze heeft wel graag dat men zich voor haar netjes kleedt.

Buiten klinkt de claxon van een auto boven het monotone verkeersgedruis uit. Een blik uit het raam vertelt Ceciel dat de taxi voorstaat. Eigenwijze oma Oldhoff!

Maar als de kille wind de jas om haar benen doet wapperen en er meteen een plens regen aan toevoegt, juicht ze in stilte oma's initiatief toe.

‘Weet u die nieuwe verzorgingsflats in Zuid?’

Een korte knik, een tikje aan de klep van de pet, en dan suist de wagen de straat uit.

Oma Oldhoff leunt, als was ze oververmoeid, achterover in haar stoel. Zo kent haar familie, zoon Marius en zijn gezin, haar niet.

Een wrang glimlachje kruipt om haar mond. Ze weet best hoe ze bekendstaat. Als een oersterke vrouw, onbuigzaam en met een scherpe tong. Dankzij haar intelligentie accepteert men haar mening, houdt men rekening met haar.